

treball

**Proletaris
de tots
els països:
uniu-vos!**

Organ central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 424

Barcelona, 27 d'octubre de 1.975

Preu : 10 pessetes

La mort de Franco ha de ser la mort de la dictadura

Declaració del CE del PSUC

La vida de Franco s'acaba mentre Juan Carlos es disposa a assumir dòcilment el relleu del dictador, a títol de Rei de la Monarquia del "Movimiento", de la mà d'Arias i dels més caracteritzats jerarques franquistes.

Els pobles d'Espanya es veuran -per fi- alliberats del sangonós tirà que els oprimeix des de fa més de 35 anys. Però els altres que li van prestar suport fins al final i que es van servir del seu favor per imposar la seva llei i per mantenir els seus privilegis, tenen a les seves mans en Juan Carlos i dominen les institucions creades pel règim, que faran servir per intentar mantenir la seva supervivència.

Ningú no pot, per tant, fer-se la il·lusió que Juan Carlos -que ha donat la seva aquiescència als darrers afusellaments ordenats pel dictador- vagi a imprimir, per impuls propi, una orientació oberturista o democràtica a la Successió, ni a resoldre els greus problemes als quals s'enfronta el país i que exigeixen una solució immediata.

La desaparició de Franco, tanmateix, deixarà el règim desemparat del seu sosteniment fonamental i crearà condicions excepcionalment favorables per posar-li fi.

L'orfandat en què restaran els altres, la necessitat que Juan Carlos i els seus padrins s'hagin de buscar suports, facilitarà a les masses passar a l'ofensiva, sense donar treva, per exigir l'amnistia, per imposar les llibertats de reunió, paraula i

manifestació, per ampliar l'àmbit de la legalitat democràtica, per avançar decididament devers l'Acció General necessària per provocar la ruptura, que comportarà instaurar a Madrid un Govern Provisional de Reconciliació i, a Catalunya, un Govern Provisional de la Generalitat.

Avui més que mai urgeix concloure un acord general de tota l'oposició dels pobles d'Espanya que ofereixi al país una alternativa responsable, susceptible de rebre el suport de les masses populars, de l'Exèrcit, de l'Església, de tota la societat, i un Pacte Català, que garanteixin a Catalunya la restitució dels drets i institucions compresos en l'Estatut d'Autonomia de 1.932..

Treballadors! Poble de Catalunya!

Aixequem un clamor nacional a favor de l'amnistia, de les llibertats democràtiques i nacionals!

Promoguem decididament a tot arreu manifestacions, vagues i altres accions per reclamar la fi del feixisme!

Fem de la mort del dictador el punt d'arrencada de l'ofensiva de masses indispensable per imposar el canvi democràtic!

Barcelona, 27 d'octubre de 1975.

El Comitè Executiu del
PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT
DE CATALUNYA.

No al continuisme de Juan Carlos! AMNISTIA IMMEDIATA!

Vida del Partit

S'ha reunit el Comitè Central del PSUC

Durant els dies 3, 4 i 5 d'octubre s'ha celebrat el III Ple (ampliat) del Comitè Central del PSUC.

A l'Ordre del Dia va figurar un sol punt titulat "La preparació d'una acció democràtica nacional de Catalunya".

El Secretari General del PSUC, company Gregori López Raimundo, va presentar l'informe del Comitè Executiu que va servir de base a la discussió, en la qual hi va haver més de quaranta intervencions.

Va assistir a les sessions una delegació del C.E. del Partit Comunista d'Espanya, presidida pel company Santiago Carrillo, que va dirigir una salutació al Ple.

Després del resum de la discussió fet pel Secretari General del PSUC, el Comitè Central va prendre els acords següents:

- 1r. Aprovar l'informe del Comitè Executiu com a base d'orientació del treball del PSUC en el període de immediat.
- 2n. Publicar la Crida que ha aparegut a "Treball", nº 423.
- 3r. Cooptar al Comitè Central divuit nous membres.
- 4t. Incorporar al Comitè Executiu tres companys més.
- 5è. Ampliar la Comissió Redactora del Projecte de Programa del PSUC amb quatre nous membres.

Barcelona, 17 d'octubre de 1.975.

El Secretariat del Comitè Central del PSUC.

El Manifest Programa del PCE

El Comitè Executiu del PSUC ha fet una edició del llibre titulat "Manifiesto Programa del Partido Comunista de España" que, ultra aquest important document, en el seu text definitiu, conté altres materials de la II Conferència del PCE: El comunicat de la Conferència, l'informe de Santiago Carrillo, una intervenció sobre la militància de cristians en el Partit, el resum de la discussió, per Santiago Carrillo, el discurs amb el qual Dolores Ibárruri va cloure la Conferència i la crida "Per l'alliberament de la dona".

Tot plegat compon un recull de textos molt valuosos. Del seu estudi atent i de la seva discussió en el si de les nostres organitzacions en sortirem tots enfortits. Però el Manifest Programa no és només un substantiu aliment per als militants. És, sobretot, una eina de penetració en les masses, un itinerari engrescador cap al socialisme, cap a la perspectiva de la societat comunista, que no podem recórrer sols, sinó que hem de fer-ho acompanyats per una gran part del nostre poble. El Manifest Programa no és un ram d'illusió; és un camí que s'enfila entre els problemes reals, començant pels d'avui, pels immediats, i que ofereix solucions també ben reals a aquests problemes, pas a pas, etapa rere etapa. El nostre deure és fer-lo conèixer, explicar-lo, escampar-lo entre tots els demòcrates. Per això hem de comprendre'l ben bé nosaltres mateixos. El Manifest Programa serà també un instrument preciós per fer venir al Partit molts homes i dones, per fer el nostre Partit més gran i més fort.

Volem cridar l'atenció sobre el document "Per l'alliberament de la dona". Planteja la qüestió de la discriminació que pateixen les dones no pas d'una manera abstracta, sinó explicant els aspectes principals d'aquesta discriminació i les seves causes, amb la qual cosa facilita molt la comprensió del problema i estimula a emprendre un treball seriós sobre aquesta qüestió.

200 milions per a Mundo Obrero diari

Llista nº 5

Comarca 10, 520 ptes; Comarca 15, 8.294 ptes; Comarca 30, 104.628 ptes; Comarca 20, 9.100 ptes; Comarca 40, 2.804 ptes; Grup Bolívar, 23.308 ptes.

Total: 148.654 ptes.

BARCELONES: Barcelona (Comitè de Barcelona i col.laboradors i sectors), 76.510 ptes; l'Hospitalet de Llobregat (2 lliuraments), 30.950 ptes; Badalona, 1.975 ptes; Sta. Coloma de Gramenet (3 lliur.), 20.298 ptes; Sant Adrià de Besòs, 200 ptes; Tiana, 157 ptes.- **BAIX LLOBREGAT:** Cornellà-

Sant Joan Despí (2 lliur.), 8.325 ptes; El Prat, 5.070 ptes; Gavà, 1.000 ptes; Sant Boi, 375 ptes; Castelldefels, 650 ptes; Sant Vicenç dels Horts, 2.379 ptes.- **VALLÈS OCCIDENTAL:** Sabadell (3 lliur.), 27.330 ptes; Terrassa (4 lliur.), 34.802 ptes; Cerdanyola-Ripollet-Montcada, 12.085 ptes.- **BAGES:** Manresa, 200 ptes; Sallent, 150 ptes.- **GIRONA:** 3.375 ptes.- **LA SELVA:** Blanes, 400 ptes.- **MARESME:** Calella (2 lliur.), 2.925 ptes; Arenys de Munt, 400 ptes.- **TARRAGONA:** 45.030.- **BAIX EBRE:** Tortosa, 4.255 ptes; L'Ametlla de Mar, 625 ptes.- **LA NOGUERA:** Balaguer, 225

ptes.- **CEL.LULA DEMOCRÀCIA:** 1.800 ptes.

Total: 281.491 ptes

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.: R, 300 ptes; M. i Mt., 1.000 ptes; A. i P., 6.000 ptes; 24 donatius, 4.265 ptes; Llibrets Camacho, 48.750 ptes; Diversos materials, 2.325 ptes.

Total: 62.640 ptes

Total de la llista nº 5..... 492.785 ptes.
Suma anterior..... 1.805.394 ptes.
Suma i segueix.... 2.298.179 ptes.

Cap a una ofensiva de masses per l'amnistia i la llibertat

Editorial

Franco agonitza. Quan aquest TREBALL arribi a mans del lector probablement ja s'haurà consumat la mort.

El moment és decisiu. Pel paper reaccionari que ha jugat al nostre país, per la seva acció repressiva i sanguinària, per la seva crueltat i fredor, Franco ha esdevingut un símbol odiós i odiat, a Espanya i a l'estranger. La seva mort desencadenarà -ha desencadenat ja- un sentiment de satisfacció i respir entre milions de persones. Fa dies que les ampolles de xampany esperen, per milers, el dia de la celebració.

"Puc respectar la mort de l'enemic que juga net", deia un poeta nostre referint-se a la mort de Trujillo, "però avui sóc feliç (...) perquè la mort ha ben triat". Franco, com Trujillo, tampoc no ha jugat mai net, i s'ha guanyat el dret al menyspreu i l'odi fins i tot per al dia de la seva mort.

Es previsible que aquesta mort, degut al personalisme del règim de Franco, tingui efectes fulminants. El seu paper insubstituïble jugarà una mala passada al sistema, que apareix amb tota la seva fragilitat.

Als ulls dels pobles d'Espanya -i particularment de Catalunya-, Franco no representa sols la força de l'enemic, sinó que ha estat també el símbol de la pròpia derrota i impotència. Això s'ha acabat. I els efectes psicològics d'aquest acabament són incalculables.

Els antifranquistes, i en primer lloc els comunistes, no podem dubtar ni un instant sobre el que cal fer. Cal que exterioritzem immediatament la nostra alegria, que ajudem el poble a exterioritzar la seva joia, i sobretot, la seva voluntat de canvi. Perquè ningú no pot fer-se la il·lusió que Juan Carlos -com diu la Declaració del Comitè Executiu del PSUC publicada en aquest mateix número de TREBALL- "vagi a imprimir, per impuls propi, una orientació oberturista o democràtica a la Successió". La satisfacció s'unirà encara en molts casos a la por. Cal trencar la muralla de la por des del primer moment, expressar en veu alta a la plaça pública el goig i les esperances que fa néixer aquest esdeveniment i ajudar els altres a expressar també en veu alta els seus sentiments. El poble ha callat massa. Ara és el moment propici perquè comenci a reclamar el que vol, la llibertat.

bertat que cal ara posar en primer pla és la de l'AMNISTIA. Que els presos polítics surtin de les presons, que siguin anul·lats tots els processos en curs, que puguin tornar els exiliats: aquest hauria de ser un clam generalitzat i un primer objectiu que pot reunir una adhesió gairebé unànime. I si el clam és prou enèrgic, massiu, unànime, podrà negar-se Juan Carlos a concedir l'amnistia sense esdevenir automàticament una caricatura odiosa del seu predecessor? L'amnistia, per això mateix, és un objectiu avui assolible, al qual cal donar una importància determinant.

AMNISTIA IMMEDIATA! Qui pot negar la seva adhesió a una exigència tan humana, tan necessària per establir un clima nou de convivència? L'amnistia pot mobilitzar, per això mateix, gran quantitat de persones i institucions, moltes entitats legals de tota mena. Pot suscitar l'adhesió de sectors de la societat no arreglats encara amb la democràcia.

La batalla de l'amnistia, per les circumstàncies noves en què es planteja, s'ha de lliurar en uns termes nous, molt més concrets. L'AMNISTIA TÉ NOMS I COGNOMS. A cada empresa, a cada localitat, a cada barriada, convé fer la llista dels detinguts, empresonats i represaliats i exigir concretament per a ells l'amnistia. Convé formar a tot arreu delegacions de persones destacades o representatives que vagin a visitar les autoritats civils i militars, les jerarquies eclesiàstiques, i a presentar la reivindicació d'amnistia. Cal, en suma, suscitar una pressió irresistible a favor de l'amnistia que obliqui el successor a concedir-la.

Després de l'amnistia i juntament amb ella hi ha l'aspiració a la LLIBERTAT, que cal convertir també en bandera primordial.

D'una banda, cal avançar en l'exercici pràctic i efectiu de les llibertats democràtiques. Cal imposar el dret d'assemblea i d'expressió (com ja es fa) als centres de treball i d'estudi, al carrer. Cal trencar les limitacions que encara són imposades als càrrecs sindicals en l'exercici d'aquests drets als locals sindicals. I que el dret a la paraula sigui també dret a parlar de política, preocupació cada cop més generalitzada.

De l'altra banda, cal alçar amb energia la bandera de les llibertats polítiques generals.

En moments com els actuals és quan resulta més dramàtica la incapacitat de l'oposició democràtica per oferir una alternativa unitària de canvi i de govern. Però aquesta consideració no ha de frenar, en absolut, l'energia de les mobilitzacions populars. Al contrari, la convergència unitària s'accelerarà en la mida que la pressió popular al carrer imposi l'exigència del canvi i dels instruments necessaris per al canvi; en la mida que l'impuls de masses cap al trencament democràtic dissipï les vacil·lacions dels qui encara són sensibles als cants de sirena "evolucionistes" del poder i es resisteixen a unir-se a les altres forces en un bloc democràtic únic.

Avui aquesta pressió de masses és més possible que mai i apareix com el factor determinant per fer avançar el canvi. UNA GRAN OFENSIVA DE LES MASSES POPULARS: heus aquí l'imperatiu del moment.

Els antifranquistes, i en primer lloc els comunistes, han de posar a prova la seva capacitat de treball polític, d'agitació, de mobilització i de sacrifici, de cara a aquesta ofensiva de masses. Cal oferir alternatives o propostes concretes d'acció a tot arreu, als llocs de treball i estudi, als barris, desplegant una gran imaginació creadora per tal de permetre la més àmplia expressió popular del desig de canvi. Les plataformes legals poden constituir un marc d'acció, sobretot pel que fa a l'amnistia. Però cal desplegar una gran activitat pública i oberta fora dels marcs legals quan calgui, eixamplant constantment la legalitat democràtica ja conquistada pel combat anterior.

De cara a aquestes batalles, cal estar atents a les crides dels organismes polítics unitaris i legals, i en primer lloc de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA, que hauria de jugar un paper de primer pla com a centre d'organització i convocatòria unitària de les masses.

La conjuntura política és crucial. Seria imperdonable no aprofitar-la per fer avançar la lluita del poble. Tots hem d'estar dempeus, alerta, en estat d'emergència, per fer front a les exigències del moment. ENDAVANT, SENSE VACIL·LACIONS, PER IMPOSAR L'AMNISTIA I LES LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES, PER REBUTJAR EL FRANQUISME SENSE FRANCO DE LA "MONARQUIA DEL MOVIMIENTO"!

Una primera reivindicació de lli-

Monstruoses tortures a Manresa

La bèstia feixista, acorralada i ferida de mort, s'aferrissa al terror i la tortura en un intent inútil de sobreviure. Aquesta vegada ha estat a Manresa. Les víctimes no són terroristes, ni gent de mal viure, ni amb intencions d'utilitzar la violència. Es tracta de ciutadans responsables, molts d'ells elegits democràticament per representar grups de veïns i companys de treball; de persones que són, pel seu prestigi davant del poble, instruments d'un futur democràtic que voldrien, com va declarar una d'elles al jutge, sense traumes ni violències.

Aquestes persones han estat brutalment torturades per la "brigadilla" de la Guàrdia Civil de Manresa a les ordres del comandant del lloc. El decret antiterrorista ha servit perquè algunes romanguessin deu dies en mans dels torturadors. Les denúncies presentades són prou eloqüents:

Teresa Vilageliu, secretària de l'Associació de Veïns del Xup, va ser despullada i colpejada per tot el cos, compresos pits i sexe. El metge forense va testificar els senyals dels cops i la féu ingressar a l'hospital.

A Joan Sala, treballador de "Maquinaria Industrial, S.A.", li van arrencar un tros de barba i van cremar-li les puntes dels dits i les ungles. Despultat de mig cos, passava les nits al ras i, de tant en tant, el mullaven amb galledes d'aigua freda. El van amenaçar amb una pistola al front.

A Josep Fuentes, secretari del jurat d'empresa de "Lemmerz Española, S.A.", el van tenir tres dies torturant-lo, sense deixar-lo seure. Quan el deixaven estar el penjaven pels monyons. Fou colpejat contra la paret fins a restar inconscient.

Josep Cònsola, càrrec sindical del metall, va rebre cops de carate al coll que el deixaren inconscient. Fou reanimat llançant-li galledes d'aigua. Li aplicaren el "quiròfan", amb cops a les parts. Quan no podia aixecar-se, entrà un guàrdia civil que digué venir de Sant Sebastià i començà a potejar-lo.

Altres detinguts, com Joan Pardiño (jurat d'empresa de "Sociedad Anónima de Fundería"), Josep Mora (càrrec sindical de "Lemmerz"), Marcel·lí Iglesias (jurat de "Pirelli" i vocal provincial), M. Ramos (president de la UTT de Transports i Comunicacions), A. Alcaide (president de la UTT de la banca), Ruff Cerdans (treballador), Jaume Sala (professor de l'Escola de Mestria Industrial), han estat torturats d'una o altra manera, generalment amb cops de puny a l'estòmac i al fetge, amb el "quiròfan", puntades de peu a les parts, arrencades de pèls de les patilles,

bigoti i pit, deixant-los mig despulats de nit, al pati, i mullant-los amb galledes d'aigua de tant en tant.

Les primeres respostes davant d'aquesta nova arbitrarietat terrorista del règim no s'han fet esperar. Han estat cursades les denúncies pels mals tractes, on els metges han testificat els signes externs de les tortures. El Comitè Local del PSUC a Manresa llançà uns fulls, pocs dies després de les primeres detencions, on es denunciaven les accions represives i es cridava a la solidaritat activa amb els detinguts. L'Associació Catòlica de Dirigents de Manresa, la Coordinadora d'entitats locals i nombroses persones s'han interessat per la sort dels detinguts.

Cal denunciar aquesta nova brutalitat feixista, contrària als drets més elementals de la persona. Cal que totes les veus del poble català, la seva Església, les entitats de veïns i altres de tot tipus, càrrecs sindicals, s'aixequin contra les tortures i el terrorisme oficial. No podem permetre que es torturi amb impunitat. És necessari fer recular el terror feixista que a tots ens degrada. El silenci, en aquest cas, es torna complicitat.

Corresponsal

Un regidor incòmode

El regidor de l'Ajuntament de Barcelona Jacint Soler Padró és a la presó. Ha de complir 30 dies d'arrest que li ha imposat el Capità General. Quina "falta militar" ha comès el regidor? Exercir el tan remenat "dret de petició" que, segons diuen, tenim els espanyols i demanar la llibertat del periodista Josep Me Huertas i Claveria, injustament condemnat, per un tribunal militar, a dos anys de presó.

L'alcalde de Barcelona, Viola, deu haver picat de mans, si bé deu pensar que és una llàstima que no hagin tancat en Soler Padró per més temps. És un regidor molt incòmode, amb idees pròpies i que vol, a totes passades, que es pugui parlar català als plens d'un ajuntament català.

Ens afegim a les expressions de solidaritat que, de tots cantons, rep en Soler Padró i condemnem l'arbitrarietat del seu empresonament.

Nombroses detencions, tortures i violències policíiques

Les darreres setmanes s'han produït nombroses detencions a Barcelona i altres indrets de Catalunya. A la presó Model de Barcelona, segons les llistes incompletes que tenim, hi ha en aquest moment més de 150 presos polítics. A la presó de dones unes 50 preses polítiques. La majoria d'aquests demòcrates han sofert tortures i violències de tota mena per part de la policia política, encoratjada pel decret llei "antiterrorista", veritable instrument de repressió del feixisme. Entre els detinguts i torturats la setmana passada hi ha l'enllaç de "Mail Ibérica", Alexandre Mesa, i també Rafael Ferrer, treballador de Telefónica, Antoni España, obrer de l'editorial Herder, i el jove Germà Castillejos. Endemés, la situació a les presons és d'una duresa extraordinària i els presos polítics estan amenaçats per l'acció de les bandes feixistes en aquest procés d'accelerada descomposició de la dictadura i de nerviosisme i desesperació ultra. CAL DES-ENVIOLUPAR UNA GRAN CAMPANYA CIUTADA-

NA DE DEFENSA DELS PRESOS POLITICS, DE SOLIDARITAT AMB ELLS I LLURS FAMILIES, D'EXIGÈNCIA D'AMNISTIA EN AQUEST MOMENT DE CANVI POLITIC.

Els fets de fa pocs dies a la Model de Barcelona, dels quals ha informat la premsa, que fan pensar en una situació molt greu a la presó barcelonina, com també la denúncia que el passat primer d'octubre una banda feixista va tractar de penetrar a la presó Model de Carabanchel per assassinar els dirigents obrers i demòcrates empresonats, expressen de manera irrefutable la gravetat del perill que denunciem i la necessitat de fer de tota la població una autèntica salvaguarda dels presos polítics. Cal també adreçar-se als funcionaris honestos del cos de Presons i als directors d'aquests establiments i cridar-los a la responsabilitat, a esdevenir defensors dels presos polítics amenaçats. El poble, els presos i llurs famílies, tindran molt en compte, en el futur democràtic que s'apropa, el seu comportament.

Què cal fer després de la segona fase de les eleccions sindicals

Les dades de la segona fase electoral que avançàvem al número anterior de "Trebali" s'han confirmat després. Les candidatures unitàries i democràtiques varen vèncer en la majoria de les Agrupacions i estan conquerint posicions decisives a les UTT que hom elegeix aquests dies.

Esperem resumir i comentar els resultats finals en el nostre proper número. Mentrestant, reproduïm tot seguit alguns paràgrafs de l'informe presentat per G. López Raimundo, en nom del Comitè Executiu, a la recent reunió del Comitè Central del PSUC que es refereixen al moviment obrer:

"... Per això, alhora que es fa tot el possible per guanyar el màxim de posicions a les UTT, amb la decisió i el compromís d'actuar-hi com es fa al Baix Llobregat, cal veure la segona fase electoral com una ocasió per establir vincles permanents entre els enllaços i jurats de les empreses principals de cada ram, zona, localitat o comarca. Aquests vincles facilitaran la posta en marxa de les UTT on s'aconsegueixin posicions i permetran desenvolupar la coordinació fins i tot en els llocs on les UTT estiguin dominades per elements verticalistes.

"No hem d'oblidar, ultra això, que el lloc decisiu de la lluita obrera és l'empresa; que allò essencial és organitzar la lluita dels treballadors a cada empresa; que només a partir de l'acció i l'organització a l'empresa es pot establir una coordinació real a d'altres nivells; que tant allà on s'aconsegueixi com on no s'aconsegueixi tenir llocs a les UTT, la lluita obrera serà determinada, fonamentalment, per la capacitat dels enllaços i jurats per renovar permanentment la seva representativitat, per organitzar regularment assemblees amb els seus representats, per elaborar plataformes reivindicatives i organitzar la pròpia lluita i per promoure la coordinació més enllà del propi lloc de treball."

"... A fi d'any finalitzen convenis i laudes que afecten més de la meitat del cens obrer de Catalunya, la negociació dels quals ha de començar a partir d'octubre. I, a totes les empreses amb convenis de dos anys que no els correspon renovació,

el desembre proper caldrà procedir a la revisió salarial determinada per l'elevació del cost de la vida. Sobre, doncs, una negociació col·lectiva que interessa la gran majoria dels treballadors de Catalunya i que cal afrontar com una gran batalla. Els nous enllaços i jurats, que ara tindran un organisme comú amb les Juntes sindicals d'empresa, hauran de prendre immediatament amb les seves mans aquesta tasca, reunir els treballadors en assemblea, elaborar amb ells les plataformes reivindicatives que caldrà dur a la negociació, organitzar la relació amb enllaços i jurats d'altres empreses per tal de planificar possibles accions coordinades i per treballar plegats en la renovació dels convenis territorials."

"... Després del triomf en la primera fase de les eleccions l'objectiu, en aquest terreny, ha de ser ampliar la base legal de la lluita obrera, conquerir les UTT i altres organismes d'elecció de la combinació verticalista, emparar-se dels locals sindicals, liquidar la influència del règim a la base dels sindicats, construir, en fi, en la legalitat actual, els fonaments del futur sindicat. L'acció legal no s'ha d'estrenyar ara, sinó eixamplar-se. Fins i tot les darreres disposicions oficials sobre les reunions de treballadors a les empreses i sobre la vaga legal poden aprofitar-se i cal aprofitar-les, sempre que convingui, per impulsar la lluita dels treballadors."

"... Un cop acabada la segona fase de les eleccions sindicals, l'atenció i l'esforç principal dels comunistes i, segons el nostre parer, dels líders de Comissions Obreres s'hauria de dirigir a promoure la coordinació oberta dels nous càrrecs sindicals des de les UTT i als locals sindicals, a aconseguir que Comissions Obreres s'afermin cada cop més sòlidament en les estructures sindicals legals.

"Comissions Obreres no és una organització, sinó un moviment. Comprèn els líders i organitzadors que aquests anys foren detinguts i condemnats per la seva actuació al cap de la lluita dels treballadors, com

Camacho i els seus companys del procés 1.001; els sancionats i despatxats que actuen en les Coordinadores de C.O. als diferents nivells; els càrrecs sindicals en exercici que apliquen o lluiten per aplicar l'orientació de Comissions Obreres; tots els treballadors que lluiten per les seves reivindicacions polítiques i econòmico-socials i que s'hi senten identificats.

"Comissions Obreres tenen el cos i actuen dins de les estructures sindicals legals. Però el seu cap és il·legal i ho serà fins que es produeixi la ruptura democràtica. Això fa que Comissions Obreres necessitin, a tots els nivells, formes i instruments extralegals de discussió i direcció —és a dir, coordinadores— que assegurin l'elaboració de la línia que cal seguir en la lluita obrera pròpiament dita, en la batalla per la ruptura democràtica i en la marxa devers el sindicat unitari, de classe, independent i democràtic.

"Cal considerar, endemés, que no pas a totes les UTT seran majoria els treballadors representatius i que en no pocs casos esdevindrà indispensable promoure la coordinació a través de formes i vies extralegals, almenys fins que no s'aconsegueixi imposar a tots els sindicats la celebració regular d'assemblees de càrrecs sindicals, que són el marc "natural" de la coordinació obrera.

"Les Coordinadores de Comissions Obreres són també necessàries a tots els nivells perquè a tot arreu hi ha qüestions que no poden ser debatudes legalment i que interessen especialment els lluitadors més conscients, com l'elaboració i difusió de materials d'orientació per al moviment obrer, l'ajut a aquest des de la premsa i la ràdio, des de les escoles sindicals, els despatxos dels advocats laboralistes, les vocalies laborals de les associacions de veïns, els col·legis professionals, etc.; com la participació del moviment obrer als organismes unitaris de l'oposició o la relació amb el moviment sindical d'altres països. Coses que, per ara, cal abordar i resoldre per vies extralegals.

"Tot això s'ha de fer, però, amb vocació de legalitat, és a dir, procurant que aquestes activitats es fonguin en un tot únic amb l'activitat legal, tenint sempre present que la gran tasca de Comissions Obreres consisteix a orientar la lluita dels treballadors devers la conquesta de la llibertat i d'un sindicat autèntic, unitari i democràtic."

La Universitat i la ruptura democràtica

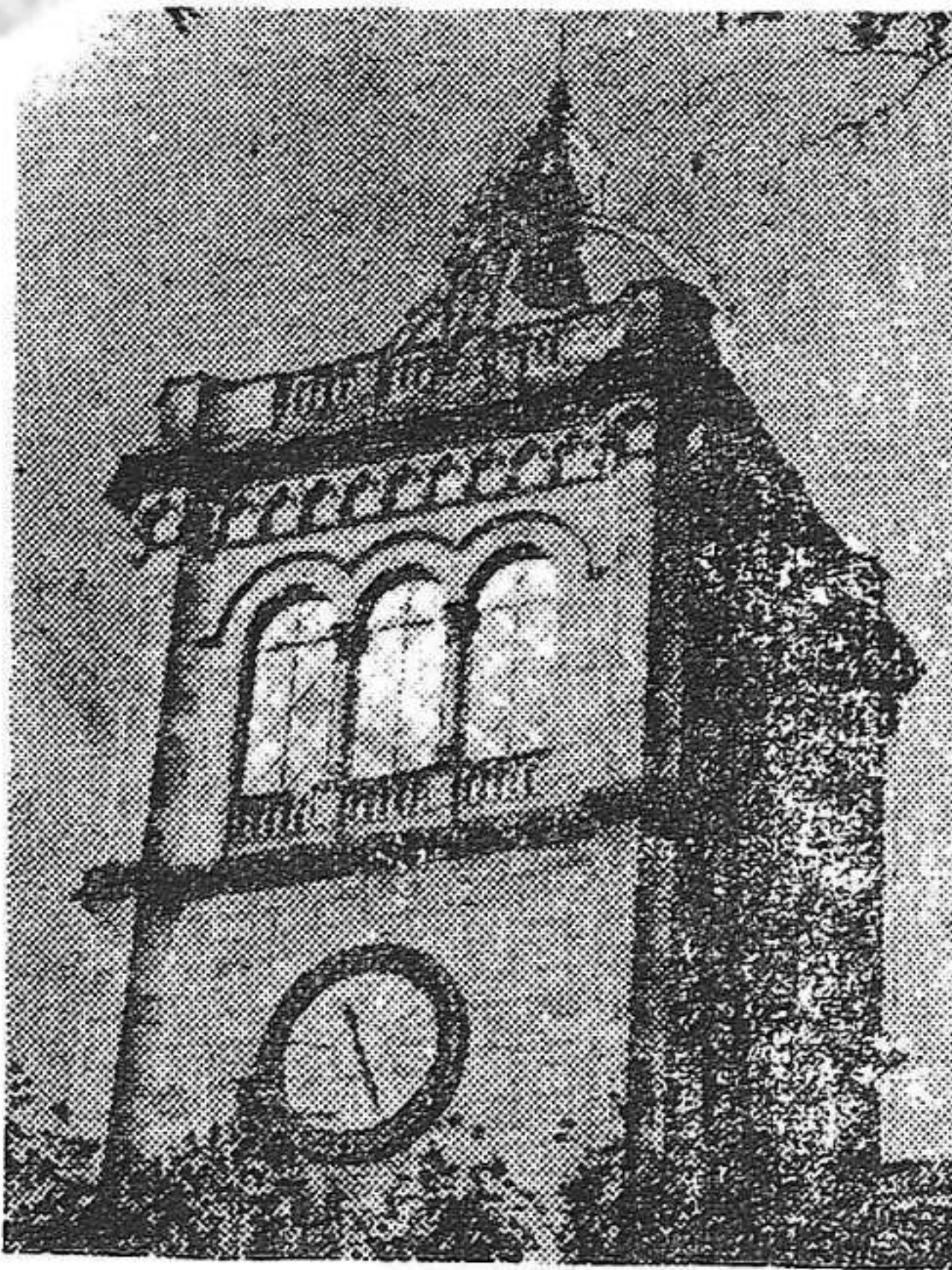
En obrir-se de nou el curs universitari apareix el panorama de la nostra Universitat col·locada al fons d'una crisi sense precedents. Llistes de PNN despatxats, retard en el començament de les classes, substitucions d'autoritats acadèmiques -com és el cas del Rector de Bellaterra i un llarg etcètera. En suma, una situació caòtica on s'expressen, a la vegada, dues opinions o actituds: l'una, d'escepticisme davant la dificultat de donar solució als urgents i creixents problemes universitaris mentre no hi hagi un canvi de règim i canvi democràtic a la Universitat; l'altra, de lluita i d'alternativa. Ambdues posicions s'han manifestat tot al llarg del curs passat. Totes dues són components de la situació actual, però l'esforç a fer, l'opció a prendre, no pot ésser més que la lluita i l'alternativa. Més quan la descomposició política s'està accelerant a marxes forçades. Avui a tot el país, però molt particularment a la Universitat, ha sonat l'hora de la ruptura, de l'alternativa democràtica, i aquesta ha d'ésser la tasca de tots els universitaris i en primer lloc dels comunistes. Ruptura dins la Universitat i contribució de la Universitat a la ruptura. Dues tasques igualment necessàries.

Cal organitzar els mecanismes, els mitjans per al canvi democràtic a la Universitat. I en això cal partir de la línia ja apuntada el curs passat amb les eleccions estudiantils i el claustre de Bellaterra. Dos elements essencials: el protagonisme de les masses universitàries i un programa universitari de recanvi. Cal desenvolupar aquesta línia, de nou organitzant les eleccions estudiantils, de nou reprenent l'ofensiva democràtica de tots els estaments i no només en els programes generals sinó, a més a més, en l'activitat diària, una activitat que, cada cop més, ha d'unir la lluita per les reivindicacions més concretes a un plantejament general d'alternativa a la Universitat. En aquest sentit volem subratllar l'actitud a prendre per l'organització estudiantil. No es tracta només de posar de manifest i repetir els problemes que existeixen, sinó, a més a més, iniciar ja una línia de solucions democràtiques d'acord amb els altres estaments, tot mantenint com a conquesta essencial, tothora, la unitat dels diversos estaments de la Universitat. És aquesta una tàctica de gestió democràtica allà on sigui possible i de lluita per arribar-hi on encara no ho és. En aquesta línia revesteix gran importància la capacitat de penetració democràtica a tots els òr-

gans de gestió i govern universitaris. No pas perquè pensem que és possible, sota l'actual règim, donar solució a tots els problemes pendents, sinó per crear tota la xarxa democràtica necessària per a la ruptura.

Aquesta activitat ha fet sobresortir -i encara ho haurà de fer més- un conjunt de persones destacades, entre estudiants, professors i personal no docent, de clar significat democràtic i plenament representatives de les aspiracions universitàries. Aquestes persones, amb tota la seva representativitat, no solament han de jugar un paper en la Universitat sinó que han de contribuir a l'alternativa política general. Però aquesta no és una tasca exclusiva d'uns homes concrets; és quelcom que ha d'ésser assumit en les activitats diàries de la Universitat, en els actes culturals, en els cicles de conferències, en els acords de les juntes de facultat i de govern, tot fent jugar el pes democràtic que, indubtablement, té la Universitat en tota la societat.

Ara, que ha començat el curs, caldrà que els comunistes i totes les forces democràtiques facin una important tasca d'explicació política, per fer que tothom entengui que l'alternativa democràtica és una feina de tots, que cal posar en joc immediatament tota l'activitat i tots els mecanismes polítics i organitzatius que ens calen per situar la Universitat en la línia de l'Acció Democràtica Nacional de Catalunya, autèntic mitjà de la conquesta de la llibertat.

METGES A MAGISTRATURA

Els dies 10 i 14 d'octubre s'ha vist a la Magistratura del Treball número 9 de Barcelona la demanda interposada per 59 metges interns i residents acomiadats per l'INP a conseqüència del conflicte de l'estiu.

La sentència ha estat del tot favorable a la demanda: acomiadament improcedent. I obliga l'INP a readmetre'ls sense donar-li opció a aplicar l'article 103, pel fet d'haver demostrat que no era contracte laboral. Els arguments de la defensa dels metges, admesos pel magistrat, s'han basat en el fet que la vaga no va afectar la part assistencial de l'activitat dels MIRs, sinó sols la docent. Això ha permès que el jutge no es veiés obligat a aplicar la llei recent de "regulació" de la vaga.

Un cop dictada sentència, la Secció de Metges d'Hospital del Col·legi de Metges va instar l'INP a aplicar la resolució i readmetre els acomiadats. L'INP no ha fet cas: ha elevat recurs al Suprem i, mentrestant, no els deixa treballar (tot i que els paga, com és el seu deure segons llei). Amb aquest gest els jerarques de l'INP mostren la seva intransigència i la seva mala voluntat de cara al restabliment d'un clima de convivència; i que, per damunt de tot, posen el principi d'autoritat.

Al número anterior de TREBALL donàvem notícia de la doble victòria dels MIRs: obtenció de contracte laboral i supressió dels certificats de bona conducta. Ara cal afegir-hi la sentència favorable de Magistratura. Però no tot és positiu en aquesta batalla.

Efectivament, les primeres lluites, l'octubre de 1974, havien aconseguit la presència dels MIRs (4 sobre 10) als Comitès de Selecció de nou personal intern i resident, així com una descentralització del reclutament. Aquesta conquesta es va aplicar ja al reclutament de nou personal fet al gener (que, segons han reconegut els propis jerarques ha estat la selecció més ben feta, que menys queixes o impugnacions ha suscitat). Doncs, bé, aquesta conquesta s'ha perdut, i la selecció torna a fer-se sense MIRs als Comitès i totes des de Madrid.

El contracte laboral, d'altra banda, dona poques garanties sota un règim feixista com aquest (exemple: l'article 103, decret antiterrorista aplicat a "serveis vitals", etc.).

Tot plegat, això prova que l'enderrocament del franquisme -amb Franco o sense Franco- és una condició indispensable per aconseguir bones condicions de treball per als treballadors de la Sanitat i, en definitiva, per avançar pel camí de la consolidació d'una medicina hospitalària. Perquè això és també el que es juga en el conflicte dels metges interns i residents.

Entre l'aspiració democràtica i l'acció

La reunió de la Costa Brava

La reunió celebrada en un hotel de Santa Cristina d'Aro els dies 16, 17 i 18 d'aquest mes d'octubre per un important grup d'empresaris, economistes i professors de Catalunya i de Madrid, sota el patrocini del Cercle d'Economia, pren el seu exacte significat si s'examina no en ella mateixa, sinó en relació amb l'actual situació política i econòmica.

La reunió s'ha celebrat sota el signe de la crisi. Una crisi econòmica profunda. Però, sobretot, una gran crisi política: la crisi de l'acabament del règim, de la bunkerització accelerada, de l'aïllament internacional del franquisme i de l'esforç desesperat dels homes del règim per mantenir-se en el poder amb el recurs del terror i la repressió més brutals.

Aquesta sensació de crisi i de la ineluctabilitat de canvis profunds ha presidit tota la deliberació dels reunits. I quina ha estat la resposta d'aquest important sector de la burgesia de casa nostra?

Tant per la presentació de la reunió com pel desenrotllament dels debats, ens sembla evident que ha estat una resposta democràtica. En un moment que el búnker vol tancar el país en la dialèctica de la repressió i el terrorisme i reduir el poble a la passivitat, aquest sector de la burgesia -que no és tota la burgesia catalana, però sí una part molt significativa d'ella- declara que no hi pot haver més futur que un futur de llibertats democràtiques, sense limitacions ni exclusions.

Ja sabem que aquesta exigència de llibertats democràtiques és plantejada en funció dels seus interessos de classe, que les reformes que proposen i l'exigència d'un nou pacte social són vistes en funció de la seva pròpia perspectiva.

Però el fet és que aquestes exigències i aquestes reformes són inviables sense un marc polític de llibertats. I això és el que han vist i expressat amb tota claredat els empresaris reunits a la Costa Brava.

Per a nosaltres, aquest és el principal valor de la reunió. En un moment polític com l'actual, quan és imprescindible fer aparèixer clarament i inequívocament les aspiracions democràtiques de la immensa majoria de la població, la reunió de la Costa Brava té, objectivament, el caràcter d'una declaració de principis democràtics per part d'un important sector de la burgesia catalana. És una manifestació pública de rebuig de la política del búnker fran-

quista, una expressió d'aspiracions que neguen tota representativitat al govern Arias Navarro, una mostra inequívoca de desconfiança envers aquest govern.

Però la reunió ha mostrat, també, els límits d'aquesta presa de posició. Ha estat, de fet, una reunió situada sota el signe del postfranquisme. S'ha discutit allò que es farà després. Però no -o molt poc- allò que cal fer per arribar a la situació de llibertats que es desitja.

I el problema és que el búnker en cara existeix. I que no hi ha perspectiva democràtica vàlida sinó es resol abans el problema decisiu de com enderrocar el búnker al més aviat possible.

Els comunistes diem i repetim que el factor decisiu per a l'enderrocament del franquisme ha de ser una gran acció de masses, una gran acció democràtica nacional en la qual conflueixin, de diferents maneres, els sectors més diversos de la nostra societat. Creiem que aquest és un marc viable on poden inscriure's tots aquells que, des de posicions de classe diferents, coincideixen en el repudi del franquisme.

Proclamar la voluntat democràtica enfront del búnker és, indubtablement, molt important. Però proclamar-la i prou, pensant que el búnker ja està acabat, o que no cal fer res per accelerar la seva caiguda, o que n'hi ha prou amb declaracions públiques com a mitjà de pressió, és un greu error.

Avui cal exercir des de tots els sectors de la societat una intensíssima pressió sobre el règim i aconseguir que aquesta pressió sigui unificada, amb organismes tan unitaris com sigui possible i amb punts d'acord mínims però suficients per a imposar les llibertats.

No tenir consciència d'aquesta necessitat urgent, no fer passos per convertir-la aviat en realitat és, de fet, invalidar bona part del valor que puguin tenir les manifestacions públiques de voluntat democràtica. Perquè no accelerar la caiguda del búnker és allargar la seva existència. I la lògica del búnker és dur el país a una situació caòtica de repressió i violències, de la qual serà molt difícil sortir-ne amb una solució de llibertats democràtiques estables.

Aquestes són, al nostre parer, les principals lliçons de la important reunió de la Costa Brava.

Claudicació amb les bases

"Les negociacions per a la renovació de l'acord Espanya-USA sobre les bases" diu Misión, publicació clandestina que duu la capçalera de "Boletín de las Fuerzas Armadas", en el seu número d'octubre de 1975, "han acabat amb el fracàs més absolut per al règim".

"Segueixen les bases, no hi ha tractat i els 2.000 milions de dòlars exigits al començament han quedat reduïts a la xifra de 710".

"La pressió popular contra les bases havia obligat el règim a adoptar una posició negociadora de força", segueix dient el Butlletí, basada en la revalorització estratègica del nostre territori després del canvi polític a Portugal i el tancament de les bases gregues i turques. "Això no obstant, ha estat de nou el caràcter feixista del règim el que l'ha impedit d'aconseguir les seves previsions. Efectivament, l'opinió pública americana ha frustrat tota il·lusió de tractat (la proposta del qual no hagués resistit el pas pel Senat) i la situació d'aïllament extrem, provocat per l'execució de les condemnes a mort, han dut Mr. Cortina a obtenir la signatura de l'acord a qual se vol preu, per tal d'intentar així aconseguir algun suport polític i de presentar les gestions com un èxit diplomàtic. La realitat és que l'acord no ha satisfet ningú, i menys a nosaltres, que hem de veure com són venuts a un preu irrisori trossos del nostre territori". I tot, conclou l'article, per aconseguir la impossible "permanència d'un règim antipopular i corromput".

EN SERRAT CANTA LES VERITATS

Això és el que ha fet, amb dignitat i valentia, en Joan Manuel Serrat quan es va assabentar, a Mèxic, que el franquisme havia afusellat cinc lluitadors antifeixistes. Els franquistes han deixat anar la seva ràbia per les declaracions condemnatòries del cantant català expulsant-lo del Sindicat de l'Espectacle i emmudint la seva veu de les emissores de ràdio i de la televisió. Li diuen antipatriota per haver-se mostrat un patriota com cal.

El que no pot fer el règim és emmudir la general simpatia que ha merescut l'actitud d'en Joan Manuel Serrat.

El Congrés de Cultura Catalana a Cornellà

¿La preparació del Congrés de Cultura Catalana a Cornellà, on el 80 per cent dels veïns no són catalanoparlants? ¿Una nova Festa Major dels catalans de tota la vida?

Cornellà ha lluitat ja anteriorment pel problema del català: cinquanta entitats ciutadanes van demanar que hi hagués "català a l'escola", prop d'un 97 per cent dels pares de la Satèl.lit veuen amb bons ulls que els seus fills aprenguin català. La celebració del Congrés de Cultura Catalana, a Cornellà, significa, més aviat, una afirmació política cabdal, la consciència que vol adquirir el poble de Cornellà de la seva vinculació a la problemàtica d'una Catalunya per la qual ha treballat i treballa, en la defensa de la qual ha lluitat, sense por, tant als barris com a les fàbriques, com als centres culturals. El Llobregat, a Cornellà, s'ha convertit en un símbol de lluita popular: tots els estaments ciutadans, de les més llunyanes procedències, han convergit en la defensa d'una població amenaçada pels desbordaments històrics d'un riu llegendari entre els noms de Catalunya. Doncs bé, aquest Congrés de Cultura Catalana permetrà als habitants de Cornellà de Llobregat d'iniciar una reflexió col·lectiva sobre el futur del Principat, la qüestió nacional, la seva relació amb el moviment obrer, la problemàtica que planteja el bilingüisme, l'especial caracterització que ha de

tenir una escola on s'ensenyi català i sigui del tot catalana, la problemàtica política que planteja el federalisme, l'evolució de dues manifestacions profundament populars catalanes, com són l'excursionisme i el cant coral, la situació de la dona a Catalunya, etc. Una reflexió celebrada, és a dir, comentada a tot arreu, en els centres i en les empreses, en els nuclis naturals i polítics de reunió. Si aquesta preparació del Congrés de Cultura Catalana a Cornellà no compta amb aquesta participació popular, si no remou una sèrie de tòpics reaccionaris amb què es pretén oposar emigrants a catalans o bé caracteritzar tota manifestació cultural catalana com una manifestació burgesa, el Congrés no haurà aconseguit un dels seus objectius.

La participació massiva de la població de Cornellà en els primers actes del Congrés, la preparació de comissions de treball sobre les distintes problemàtiques que el Congrés es planteja, la programació d'actes populars massius, la col·laboració de les entitats, amb el mateix Ajuntament al front, permeten mantenir l'esperança que el Congrés tindrà un caràcter genuïnament popular i que en sorgirà un nou tipus de convivència ciutadana, amb l'acceptació més conscient del pes propi que té el poble en la determinació del seu futur polític.

Corresponsal

Fer front a les agressions

A mesura que s'apropa la crisi final de la dictadura, la histèria dels ultres augmenta. Agressions físiques al periodista del "Diario de Barcelona" Carles Sánchez Costa i al professor universitari Javoloy Mazón. Amenaces telefòniques contra 11 periodistes (amb la nota repugnant de recaure sobre familiars seus, fills en particular) i contra 19 persones detacades per les seves idees democràtiques, amenaçades de mort.

No són les primeres. Hi ha hagut pallisses i amenaces a dirigents obrers, advocats i altres persones.

Els grups parapolicíacs d'extrema dreta no s'accontenten de la ferotge repressió, de les tortures que apliquen la BPS i la "brigadilla" de la Guàrdia Civil (veure pàg. 4). Volen que el clima de por i intimidació arribi més lluny, volen fer retrocedir l'ascens públic i obert del moviment democràtic.

La rèplica ha estat immediata. Els periodistes reclamen junta extraordinària de l'Associació de Premsa i reunió de la Federació Nacional. Els amenaçats de mort han recorregut al jutjat de guàrdia i a les autoritats.

El moviment democràtic no es deixarà intimidar. Sap prou bé, des de fa anys, que el preu de la democràcia és elevat al nostre país. Que probablement es vessarà encara sang democràtica, i no sols davant dels escamots d'execució o sota el garrot.

Aquestes salvatjades exigeixen rèpliques judicials i polítiques, com les iniciades. I exigeixen també vigilància i mides d'autodefensa: anar en grups a les manifestacions o als actes on pugui haver perill, protegir amb piquets en actes públics els qui puguin ser víctimes d'atacs, etc. No oblidem que aquesta gentussa és covarda, es protegeix en l'anonimat i la complicitat de la policia i només ataca en grup contra gent indefensa.

Capitulació franquista al Sàhara

Enviat en Solís a agenollar-se davant de Hassan II, el franquisme ha portat al punt més baix de la seva història la imatge exterior d'Espanya i ha perdut la seva darrera carta al Sàhara.

La primera -mantenir a totes passades la dominació colonial- va restar inutilitzada a partir de la fi de la segona guerra mundial, sense que Franco fos capaç de reconèixer-ho. A causa d'això es va vessar al Sàhara molta sang de nadius i d'espanyols que podia haver-se evitat i s'hauria d'haver evitat, i es van esventar en el desert milers de milions de pessetes que hagués estat molt més útil destinar a escoles, hospitals i altres necessitats del país.

Després, els franquistes van fabricar un projecte neocolonialista d'"autodeterminació" teleguiada des de Madrid, que pretenien aplicar sota la direcció aparent del PUNS (partit creat i finançat pel comandament militar espanyol) i amb el vist i plau de les Nacions Unides. Hauria de permetre mantenir en les mans dels oligarques franquistes els fosfats saharains, en l'explotació dels quals es van invertir milers de milions de pessetes de fons estatals.

Però també aquesta carta va fallar. Tan aviat com una missió de l'ONU va arribar al Sàhara, el PUNS es va dissoldre com un bolado i els franquistes van restar sols davant dels nadius -aplegats clandestinament en el FRONT POLISARIO- i davant dels tres països fronterers, Marroc, Mauritània i Algèria, que, tot i mantenint divergències entre ells, van rebutjar, des dels seus orígens, els plans neocolonialistes del franquisme.

I ara, malgrat el suport formal del Tribunal de La Haia i del Consell de Seguretat de l'ONU, el govern d'Arias ha capitulat estrepitosament davant del xantatge de Hassan II i de la seva "marxa verda" i ha enviat en Solís a dir al monarca marroquí que li deixi lliure el camí a canvi d'una indemnització en metàl·lic i una participació en els guanys que produeixi l'empresa dels fosfats.

Difícilment trobarem a la Història un fracàs tan grotesc, possible només per l'aïllament i el repudi mundial del règim franquista. Només davant del franquisme es podria permetre Hassan II una mofa com la que suposa la seva famosa "marxa verda".

Allò essencial, però, és que no corri més sang espanyola al Sàhara, que s'evacuin ràpidament les tropes espanyoles i que s'instal·li a Madrid un govern democràtic, capaç de restablir el prestigi d'Espanya i de defensar com cal els seus interessos en l'arena mundial.